

AKCIJA SPAŠAVANJA

Dim. Prostorijom se usporeno širi ubojita, gusta magla. Širi se smanjujući vidljivost, otežavajući disanje. Koči udahe jadnih ljudi koji se bore za život. Pokušavaju pobjeći. Vatra se ljutito širi, ne ostavljajući za sobom ništa doli nenasnosne topline i krikova. Zrakom bruji očajno dozivanje za pomoć. Ipak, strah je najveći neprijatelj. Otežava dušu i mori uzburkane misli brojnih unesrećenika. Prisutna je slutnja kako nema spasa.

No, odjednom se začuše zvuci sirena vatrogasaca i Hitne pomoći. Kroz sivi zastor dima, dalo se razaznati obrise mnogih pojava koje trče prema nama suzbijajući žestoku vatru. Mislio sam da mi se pričinjava, no zaista, pomoć je stigla u obliku ovih dobrih ljudi.

Tog je jutro bio sunčan, naizgled običan dan. Svi smo stigli na posao, u tvornicu peći na kruta goriva, ne sluteći što će nas kasnije snaći. Otišli smo na svoja radna mjesta i, kao i inače, pokrenuli strojeve i peći za taljenje željeza. Nakon nekog vremena, čuo sam nekakvo lupkanje i škripanje. Pomislio sam da nešto nije u redu s ovom peći te da je možda negdje oštećena, što nikako ne bi bilo dobro, zbog velike štete koju može učiniti, dođe li do požara.

Došlo je vrijeme ručka. Uzeli smo kratku stanku. Dok smo jeli, ispričao sam kolegama da se nešto čudno događa kod velike peći te da trebamo obratiti pažnju na te znakove. Saslušali su me, pa smo zajedno otišli pogledati što se događa. Sve se činilo naizgled normalno. Uvjerili su me da se ne brinem, jer je moguće da se ti zvukovi čuju zato što su peći stare. Ipak, nisam bio uvjeren, niti miran. Imao sam predosjećaj da se iza svega toga krije nešto drugo, netko drugi...

Vatrogasci su se uspješno borili protiv vatrenog zida koji ih je sprječavao da dođu do nas. Narančasti plamen gordo se držao i uzvraćao udarce vatrogascima, no oni nisu odustajali. Zamislite samo koliko je dobrote, nesebičnosti i hrabrosti u tim ljudima koji riskiraju vlastiti život kako bi spasili tuđi. Njihova je snaga volje i duha vrijedna divljenja i poštovanja. Zapravo, do sada nikad nisam ni razmišljao o tome. Kao ni većina ljudi, nisam mislio koliko je težak posao spašavanja života. Ovdje nema dvojbi ni vremena za razmišljanje, donose se odluke hitro, hrabro i mudro, a one označavaju granicu života i smrti.

Napokon! Vatre je zid pao i probili su se do nas. Jedino što sam osjećao bila je strašna bol. Negdje duboko u meni, ipak je bilo malo nade koja me držala na životu. Zadnje čega se

sjećam bilo je zabrinuto lice crno od dima. Sklopio sam oči. Iz bučne rijeke glasova dale su se razabrati riječi: „Sve će biti dobro... nemoj odustati!“ Zavlada su muk i tama...

Nastavio sam s radom na peći, ali mi se sumnja protezala mislima i nije me puštala na miru. Tištila me. Bojao sam se. Nisam mogao više samo mirno stajati dok sam osjećao takvo nešto. Na kraju, odlučio sam ponovno otići pogledati upravljački elektro-ormar. On nadzire postupak taljenja željeza u tom dijelu tvornice, koji je zadužen za proizvodnju dijelova peći. Vidio sam nekoga kako stoji kraj tog ormara. Mislio sam da je to jedan od radnika jer je nosio radno odijelo, pa sam se približio. On me nije čuo. Nastavio je raditi što je naumio, misleći da nema nikoga u blizini. Uzeo je bocu i stao prolijevati nekakvu smjesu po instalacijama elektro-ormara. Vidjevši to, viknuo sam. Počeo je bježati. Tada je izbio veliki požar koji se nastavio širiti. Trčao sam kako bih upozorio kolege, ali nisam uspio. Vatra i dim bili su jači od nas i uskoro su nas oborili s nogu.

Probudio sam se u bolnici. U sobi su također ležali i moji kolege. Većina ozlijeđenih imala je blaže opekline i ozlijede, ali nekoliko nas zadobilo je opekline trećeg stupnja. Srećom, nitko nije poginuo. Na tome možemo zahvaliti samo vatrogascima i Hitnoj pomoći. Oni su dali sve od sebe kako bi naše spašavanje uspjelo. Kasnije, došli su policijski službenici. Ispitali su nas o tome što se dogodilo i znamo li koji je uzrok izbijanja požara. Sjećanje mi je još uvijek bilo mutno, ali... nekako kroz maglu... prisjetio sam se događaja. Ispričao sam im sve čega sam se uspio sjetiti.

Prolazili su dani i polako su nam rane zacjeljivale. Još uvijek sam bio potresen svime što se zbilo. Ubrzo je stigla vijest kako je počinitelj ovog strašnog djela uhvaćen. Policija se zaista potrudila pronaći krivca, što im je i uspjelo. Uzrok požara bio je kvar na instalacijama nastao kad je krivac polio smjesu po njima.

Unatoč tome što sam bio sretan zbog provedene pravde, razmišljao sam o požaru i pokušavao se sjetiti više detalja. Tada mi se u mislima pojavila slika trenutka dok me onaj vatrogasac ohrabrio i spasio. Osjećao sam dužnost da mu se zahvalim. Moj mi je spasilac pružio nadu i spasio život. Iskreno mislim da je spašavanje ljudi plemenito zanimanje i čin koji mogu raditi samo ljudi iznimne hrabrosti i velikog srca, jer ljudski je život neprocjenjiv.

IME I PREZIME AUTORA: Ines Perčić

RAZRED: osmi (8.)

NASTAVNIK MENTOR: Tatjana Savić, prof.

ŠKOLA: Osnovna škola Vladimira Nazora Pazin, Područna škola Trviž